

*Žijeme Váš
na*

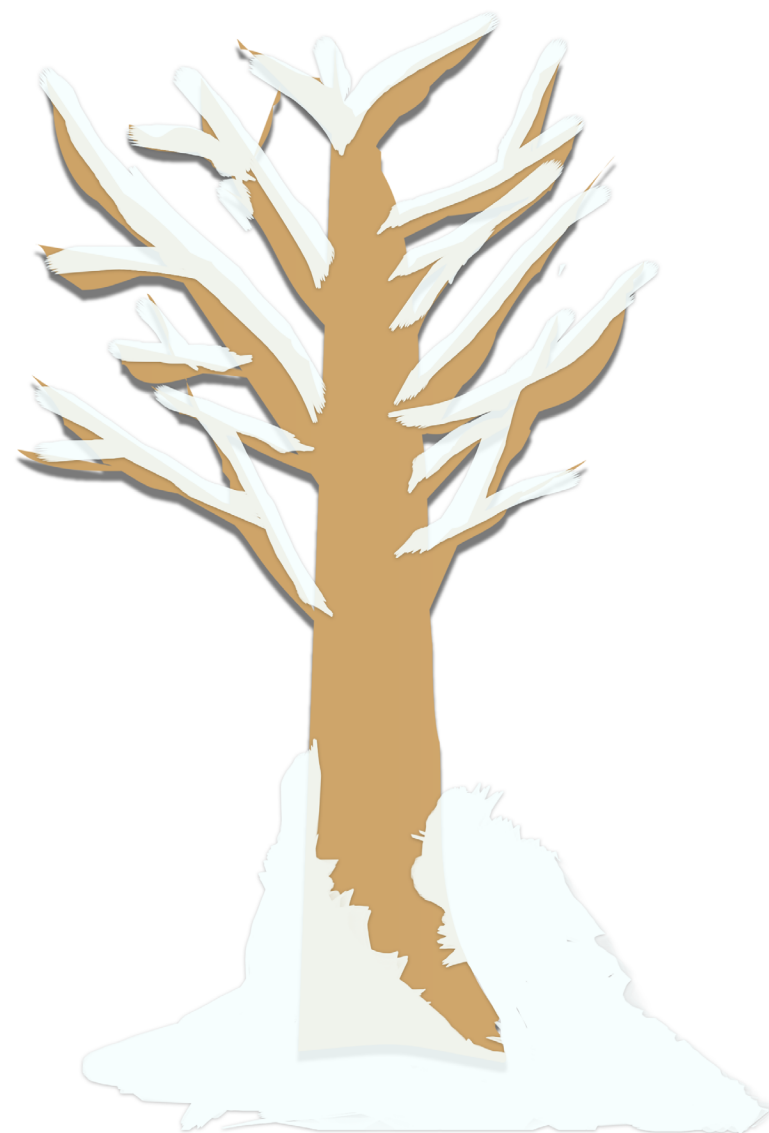
*Maturitní Ples
Oktáva 2016*

*20.2.2016 19:00
Ingo Casino
Františkovy Lázně*

školní časopis svobodné chebské školy

svodka.20

PODĚKOVÁNÍ

Rádi bychom na tomto místě vyjádřili své
vřelé poděkování těm, kteří naší škole poskytli
v nedávné době významnou pomoc.

Finančními a věcnými dary nám přispěli:

**paní MUDr. Hana Révayová, pan Marek
Révay, DiS., pan Jaroslav Jirásek, pan Ing.
Jan Dovaly a firma PETAINER CZECH
HOLDINGS s.r.o. Aš, LIONS CLUB DIANA
Karlovy Vary.**

Velmi si této podpory vážíme.

Studenti a zaměstnanci SCHŠ.

REDAKCE

Šéfredaktor: Mgr. Martin Flaška

Grafická úprava a obálka: Jan Bureš

Redakce děkuje všem autorům příspěvků
tohoto čísla.

ně, že existují dvě možnosti, jak se zachovám. V lepším případě usednu na podlahu a rozpláču se, to je pravděpodobnější, v horším případě se pokusím vyházet všechny spolucestující z autobusu. Vysvobození přichází v pravý čas. Všichni zbývající lidé mají společnou adresu, a tak ve tři čtvrti na deset dojedeme ke správnému terminálu, vyzvedneme batohy a já se zcela duševně i fyzicky vyčerpán, zhroutím na lavičku. Do našeho odjezdu vylepším svůj morální profil ještě tím, že začnu trpět stihomamem a málem napadnu nebožáka, kterého považuji za vykradače zavazadel. Chudák se přišel rozloučit se svou přítelkyní. Ještě, že si toho Jindra všimla, jinak jsem nám udělal v Mexiku další známé.

Ve dvě hodiny na minutu přesně vyjíždíme směr Palenque. Autobusy ADO jsou opravdu velmi komfortní. Přesto si z cesty navždy zapamatujeme šíleného pána, který kdyby měl trochu ohleduplnosti, necestoval by nočními autobusy, a nebo by prodělal nějakou náročnější

operaci, při níž by mu zdatní chirurgové odstranili sirénu z krku. Osobně bych navrhoval, aby jedinci, kteří prokazatelně trpí něčím takovým, měli za povinnost se léčit, případně se mohli volně utrácet.

V osm hodin přijíždíme do Palenque a máme pocit, že jsme trasu jeli na kole i s batohy. Ta strhaná stařena vedle mě je Jindra a já asi nepůsobím lépe, neboť mi v zápětí nějaký staříček indián uvolňuje místo v nábitém colectiviu.

POZVÁNKA NA PROJEKTOVÝ DEN

Dne **25. 2. 2016 (čtvrtek)** proběhne na Svobodné chebské škole projektový den. Projekty z oblasti přírodních i humanitních věd budou naši žáci a studenti spolu se svými učiteli prezentovat v odpoledních hodinách v prostorách celé školy.

Projektový den slouží především k vytvoření pracovní atmosféry a přátelských vztahů při skupinové práci mezi žáky a studenty a k rozvíjení schopnosti řešit a prezentovat řešení problémů. Prezentované projekty budou jistě zábavné a v neposlední řadě i poučné. Jsou zváni všichni příznivci naší školy a také ti, kteří by rádi poznali naše pedagogy, žáky a studenty či atmosféru ve škole. Na Vaši návštěvu se všichni těšíme.

Program projektového dne spolu s časovým harmonogramem bude uveřejněn na webových stránkách www.schs.cz.

Již nyní se můžete těšit na projekty z dílny našich žáků, studentů a jejich učitelů, ve kterých se budete moci dozvědět mnoho zajímavého, přičemž jistě prožijete na naší škole nezapomenutelné chvíle, což vyplývá již z názvů jednotlivých bodů našeho programu, který si můžete přečíst na následující straně.

PROGRAM PROJEKTOVÉHO DNE

1. třída: Hrubínovy pohádky

2. a 3. třída: Zdraví a životní styl

4. třída: Z vesmíru na planetu Zemi

5. třída: Kniha

6. třída: Rozdělování ohně

7. třída: Život třináctiletých

8. a 9. třída: Originální výzdoba hudebny

Prima: Sněhurka a sedm trpaslíků (anglické divadlo)

Sekunda: Oslava tradičních svátků, zvláště masopustu

Tercie: Dramatizace a výtvarné zpracování bajek v anglickém jazyce

Projekty na gymnáziu napříč ročníky:

Fontána s pohyblivými jednoduchými stroji

Počítačová grafika

Hlavní prvky zemské kůry

Efektní pokusy

Hrátky s matematikou

Ilustrace a příprava vydání knihy

k nám bez vyzvání přistupuje pravou, kterou zvládají jenom starší pán, představí se a ptá místní členové menzy. Taxíky se odkud jsme. Představujeme zrovna nejedí, a tak zkoušíme se také a pravíme že z Čech. veřejnou dopravu. Autobusy Tato informace kupodivu budí zde provozují soukromníci a ve většině Mexičanů nadšení a snad aby ušetřili, píší zastávky jako důkaz svých geografických na přední okna svých ďábel-znalostí nám předvedou, jak ských strojů mýdlem. Jména pěkně umí vyslovit slovo Praha. Stejně reaguje i starší pán a jmen nejčastěji cestujících cesta k další konverzaci je otevřena. Tento ceremoniál s před-taková nenacházíme. Nakonec stavováním je trochu nezvyklý, nám přeci jenom jeden z řidi-ale nezbytný. Nechceme-li být čů odkývne, že jede na terminál nevychovaní, musíme si zvyk-ADO a my se již jenom mod-nout, že každý rozhovor s cizím líme, aby to nebyl ten starý. člověkem je důležité začít vzá-Mé podezření, že jízdní řád je jemným představením, někdy i soupis adres štamgastů se na-podáním ruky. plnilo. Objíždíme se spoluce-

tujícími jednotlivé bloky domů a je jasné, že jsme dnes přišli o Pán nám odsouhlasí pozici a s batožinu. To nemůžeme stih-chloubou v hlase oznamuje, že nout. Jsem člověk, který doká-bylo vybudováno nové auto-busové nádraží slabých deset že zachovat chladnou hlavu v kilometrů odsud a tam zřejmě opravdu složitých životních odpočívají naše zavazadla. Zbý-tuacích, ale stísněné prostory a vá nám ještě čtyřicet pět minut časový pres ve mně probouzejí času, jsme v naprosto cizím záchvaty hysterie. městě s mapou, která nemá za-

Jindra je po dvaceti letech sou-žití schopná rozeznat blížíci se kolaps, a tak mě s rostoucími jeden banán a s veřejnou do-obavami pozoruje. Tuší správ-

Tato skutečnost ovšem neubírá nic na kráse parkům, tichým náměstím a úzkým uličkám lemovaným zdobenými průčelími historických staveb. Campeche kupodivu není zatím důležitým turistickým centrem, a tak si můžeme chvíli posnít v parku na hlavním zókalu. Zavřeme oči a slyšíme projíždět povozy naložené drahým porcelánem z Číny, kolem nás pochoduje španělská stráž, aby ochránila domy nabitě k prasknutí mexickým stříbrem. Nad hlavou mi šumí listy pomerančovníků a ze snění mě probouzí hluk tramvaje, které jsou zajímavou zvláštností tohoto města. Nezaslouží si asi úplně název tramvaj, neboť nejedí po kolejích, ale protože tvarem a konstrukcí tramvaje připomínají, vžilo se toto označení pro povozy, které mají spíše blíž k trolejbusu. Kdo chce může naskočit, a tak není důvod proč se nesevzt a užít si západu slunce do mexického zálivu. Nejsem příznivcem západů slunce a stát ve vzdychajícím davu, zatím co rudý kotouč mizí v moři, mě neoslovuje. Jindra však tyto si-

tuace miluje, a tak se nechám snadno přesvědčit a za chvíli se válím na zídce dělící nás od neuvěřitelně špinavého oceánu a s ostatními se „rád“ kochám nádhernou podívanou. Zapadlo.

Máme dost času, zavazadla na nádraží nám uschovají do deseti, autobus vyjíždí ve dvě ráno, a tak využíváme volna k procházce městem. Mapa našeho průvodce je podrobná, zrcadlově obrácená, a tak procházka po historické části města se stává testem disleksie. Po několika kilometrech navíc jsme již utahaní a chceme si odpočinout na pohodlných lavicích místního autobusového terminálu. Skvělý průvodce nás neomylně po pěti kilometrech přivede ke stanovištím autobusů. Stačí jen místo doleva odbočovat doprava a stojíme před budovou, kterou vůbec nepoznáváme. Naštěstí jsou místní občané velmi milí a vzhledem k tomu, že v našem okolí postávají ještě dvě dvojice se stejnou knihou v ruce, nejsme asi jediní vlastníci tohoto průvodce. Snad proto

MARIA LORETO

Ing. Alena
Potužáková

Rok se s rokem sešel a naše škola se rozprchla po výletech. A jelikož panovaly krásné podzimní dny, rozhodli jsme se, že žáci tercie, kvarty a osmé a deváté třídy navštíví poutní areál Maria Loreto ve Starém Hrozňatově u Chebu. Seznámili jsme se s historií, významem a důležitostí takových staveb.

Osudy této konkrétní nebyly nijak lehké a nebýt dnes již čestného občana města Chebu a hrozňatovského rodáka pana Antona Harta, ztratili bychom tuto tak významnou kulturní památku.

Areálem nás provedli Alena Kovaříková, jednatelka spolku Maria Loreto, a Pater Richard Maria Polák, kaplan z Chebu, který odpovídal také na naše všetečné otázky a vydal malé svědectví o cestě do Srbska, kde s dalšími dobrovolníky pomáhal koordinovat tok běženců.

O pohnutých osudech této památky si můžete přečíst v následujícím článku.

ANTON HART A ZÁCHRANA POUTNÍHO MÍSTA

Mgr. Martin
Flaška

Některým rodákům z Chebska nebyl lhostejný osud chátrajících památek v jejich rodném kraji a rozhodli se svou vlastní iniciativou přispět k jejich opravě a obnově. Nejzářnějším příkladem takovýchto obětavých snah o zachování kulturního a duchovního dědictví je zcela jistě záchrana poutního místa Maria Loreto, nacházejícího se v obci Starý Hrozňatov.

Tato barokní stavba ze 17. století se spolu s křížovou cestou k ní vedoucí octnula v 50. letech v pohraničním pásmu, což předurčilo její budoucí neblahý osud. V roce 1951 se zde naposledy sloužila mše a následně pro toto místo začaly roky zkázy. Hned v roce 1952 Loretu zachvátil požár který zlikvidoval její věž. Požár byl údajně vidět daleko na všechny strany. Když prý jej spatřili Němci ze sousedního Bavorska začali se modlit a propukli v pláč.

Také následující tři desetiletí neznamenal pro Loretu nic dobrého. Nejenže stavba stále více chátrala, stala se dokonce zkušebním terčem na kterém pohraničníci nacvičovali střelbu. Ihned po roce 1989, když se otevřely hranice, začaly na Loretu přicházet první poutníci a zároveň se uvažovalo o budoucím osudu této památky. Situace byla tak zoufalá, že se dokonce uvažovalo o definitivní likvidaci. Na opravy nebyly v této době potřebné finance.

Naštěstí se však iniciativy ujal Anton Hart. Tento rodák ze Starého Hrozňatova, narozený dne 12. června roku 1914, měl odmalička k tomuto místu jako silně věřící člověk velmi niterný vztah. Po roce 1946 byl jako sudetský Němec odsunut s celou svou rodinou do Bavorska, kde se usídlil a vystudoval vysokou školu a posléze provozoval úspěšný keramický závod.

mít na sobě mezi vyžehlenými a navoněnými Mexičany. Vyjíždíme a stydíme se. Naštěstí po 20km píchne kolo. Všichni se radostně zapojují do oprav, a tak nejenom, že si překážíme natolik, že práci brzdíme, ale během chvilky jsou všichni v takovém stavu, že ve své upocenosti přestáváme být výjimkami. Hned se cítíme lépe a další cesta do Campeche již ubíhá k naší plné spokojenosti. V Campeche vypadneme přesně pod kola projíždějícího colectivia a za 5 pesos se dostáváme na zócalo.

Město je opravdu ukázkou původní koloniální architektury, přesto se neubráním pocitu, že s ním něco není v pořádku. Chybí mi zde klasický prvek všech měst, která jsme zatím v Mexicu viděli. Elektroinstalace. Dráty vedené bez ladu a skladu, připevněné na vše, co by jen zdánlivě mohlo sloužit jako opora, smotané v celá kluba a pak se zase rozbíhající do jednotlivých domů. To činí mexické město originálním a v Evropě budí pocit až po-

svátné úcty. Ano, to je to, co v místní kultuře zanechali staří Májové, schopnost orientovat se ve velmi komplikovaných systémech. Chvíli si pohráváme s myšlenkou že si snad místní občané neužívají vymožeností jednadvacátého století. Ne, ani oni nebyli ušetřeni televizorů, praček, myček na nádobí a všeho dalšího, co nás činí šťastnými. Měli pouze to štěstí, že se narodili ve městě, které bylo pro svoji nezvyklou architektonickou zachovalost zařazeno mezi světová kulturní dědictví, a tak jim dráty zakopali. Mně však připadá, že právě úprava elektrického vedení byl krok, který zcela jistě ubral celkovému obrazu města na autentičnosti. Naše představa o kráse se někdy neshoduje s autenticitou věcí, ale nerespektování vžitých skutečností zde vytvořilo z žijícího organismu fosilii. Zvláště když v Mexiku je napětí v síti 120V, a tak nehrozí přímé nebezpečí ohrožení života, ani když se do vedení omylem zakousnete. Škoda.

MEXIKO: CESTOPIS NA POKRACOVÁNÍ

Ing. Jindřich
Papež

Campeche

Hlavní město stejnojmenného státu je jednou z nejzachovalejších perel mexického kolonialismu a od roku 1999 patří mezi Památky světového kulturního dědictví. Španělská výprava vedená Franciskem Hernandezem se na toto pobřeží vylodila v roce 1517 jen proto, aby vzápětí prchla před uvítacím výborem místních indiánů, složeném z několika tisíc sešikovanych vojáků, a tak se toto místo dočkalo pravé kolonizace až v roce 1540, kdy Francisko Montejo založil na pobřeží ryze španělské město a vydal se dobyt Yucatán. Od této chvíle, až do konce devatenáctého století, sloužilo toto město jako hlavní přístav Yucatánu. Bylo sice bráněno malými pevnostmi a balustrádami, ale přesto se stalo jedním z míst, která s oblibou navštěvovali a plenili angličtí piráti. Po jednom obzvlášť krutém masakru, nechali konečně radní vybudovat v letech 1688

až 1704 mohutné hradby. Jejich pozůstatky ční dodnes nad městem v podobě sedmi původních baluartů. Právě na jednom z nich Baluarte San Carlos, byste se neměli při své návštěvě Campeche opomenout alespoň na chvíli zastavit. Můžete také využít místních tramvají, v našem pojetí spíše trolejbusů a na dvou linkách Tranvia, nebo El Guapo se seznámit se čtvrtí San Roman, či s pevností San Miguel. Městské muzeum, katedrála a koloniální sídlo La Mansion Cavajal, jsou jen další místa, která se cestovateli vryjí do podvědomí a splynou nerozlučně se jménem Campeche.

Spíme jako zabítí. V 9.05. máme vyjíždět do Campeche a v 8.45. se probouzíme. Hygiena, za kterou by se každá slušná kočka musela stydět, nám z těch dvaceti minut ukousne dvě. Krátký sprint, který nás naštěstí včas dovede na stanoviště autobusu, naší situaci příliš nevylepší, pototíž není to, co potřebujeme

V roce 1990 se začal naplno věnovat snaze o záchranu Lorety a založil za tímto účelem Spolek pro záchranu poutního místa Maria Loreto. Během následujících let investoval do této stavby nemalou finanční částku a zároveň poskytl materiál a také dělníky ze své továrny. Jeho vizí bylo poutní místo, kde se budou moci setkávat při svých poutích Češi i Němci.

Za pomoci dárců převážně z německé ale i české strany se Ing. Hartovi podařilo sehnat přes dva miliony marek. Ke konci 90. let již byla tato stavba kompletně zrekonstruovaná a začaly se zde sloužit první bohoslužby. Dnes je toto místo hojně navštěvováno poutníky z Čech i Bavorska.

Anton Hart zemřel v roce 2004 ve Waldsassenu. Jeho odkaz je v současnosti naplňován společnou péčí Čechů i Němců o tuto památku.¹

¹ *Římskokatolická farnost Cheb* [online]. 2009, 2009 [cit. 2009-04-10]. Dostupný z WWW <http://www.farnostcheb.cz/>

LOGICKÁ OLYMPIÁDA

Mgr. Lea
Jelínková

Letos nám do krajského kola LO, které se konalo v Krajské knihovně v Karlových Varech dne 06.11.2015, postoupilo celkem 8 žáků.

V kategorii A se Pavel Martínek (5. třída) umístil na 11. místě.

V kategorii B se Petr Půlpán (kvarta) umístil na 13. místě.

V kategorii C skončil na 7.- 9. místě Jakub Sulovský (kvinta) a na 10. místě Denys Smirnov (oktáva).

Všichni jmenovaní si z krajského kola přivezli hodnotné věcné dary v podobě deskových her.

Moc děkuji všem žákům školy za letošní účast v LO a už se těším na příští ročník.

Moc mě překvapilo, že se našli i lidé, kteří při nákupu rozhodně nešetřili. Jeden pán nám odevzdal skoro plný košík.

Nejvíce se nasbíralo těstovin (42kg). Celkem se nám podařilo shromáždit přes 220kg jídla.

Po 19. hodině jsme šly s mou kolegyní do skladu potravin, kde jsme měly předem připravené krabice do kterých jsme pečlivě přerозdělovaly nasbírané potraviny. Krátce před osmou večerní pak přijel kamion, který nasbírané potraviny odvezl do Sokolova. Poté jsme naše stanoviště uklidili a s radostí po náročném dni odešli domů.

POTRAVINOVÁ SBÍRKA

Eva Mlátilíková,
septima

V sobotu 21.1.2015 jsme se během celého dne účastnili projektu potravinová sbírka. Na projektu spolupracovala Diecézní charita Plzeň, dvě mé spolužačky, já, a dva chlapci ze zdravotnické střední školy.

Projekt se konal po celé České republice na předem vybraných prodejních místech (Kaufland, Tesco, Ahold, Albert, Globus, DM...). Vybrané potraviny pak putovaly přednostně do charitativních organizací poskytujících pomoc zejména seniorům, matkám samoživitelkám, pěstounským rodinám a dětem z dětských domovů.

Akce se konala v prodejně Albert a pracovalo se na dvě směny: od 8:00 do 14:00 a od 14:00 do 20:00. Já jsem se zúčastnila té odpolední. V našem týmu byli za studenty dva chlapci a já, a dále dva dobrovolníci za Diecézní charitu.

Při vchodu do Albertu mohli návštěvníci spatřit jeden stůl, na kterém jsme měli počítač a propagační materiály. Vedle stály tři košíky, do kterých mohli lidé vkládat nakoupené zboží. Naší úlohou bylo rozdávat lidem letáčky a informovat je o projektu. U stolku stál jeden z mých kolegů, který pečlivě do počítače zapisoval veškeré přijaté potraviny a jejich gramáž.

DEN BOJE PROTI CHUDOBĚ

Ing. Jindřich
Papež

7.10. 2015 uspořádala Diecézní charita Plzeň ve spolupráci se Svobodnou chebskou školou interaktivní akci vztahující se k problémům chudoby.

Na pěti stanovištích plnily děti formou zábavných kvízů úkoly, které je postupně vtahovaly do problematiky týkající se finanční gramotnosti, šikany, domácího násilí, zneužívání drog a dalších oblastí úzce souvisejících se sociálními nejistotami a chudobou.

Celou akci oživila přítomnost zástupců Policie ČR, kteří předvedli v praxi práci policejního psa a poutavou formou osvětlili represivní stránku řešení nastíněných problémů. Zástupci a lektori Diecézní charity Plzeň představili stejně poutavou formou preventivní programy a možnosti řešení sociálně patologických jevů.

Návštěva všech stanovišť trvala skoro čtyři hodiny, přesto nebyla na dětech patrná únava z nudy a nedožadovaly se odchodu, ani když v polovině programu začalo lehce pršet. Tento fakt je

asi nejlepší vizitkou přínosu a dobré organizace akce.

Za Svobodnou chebskou školu děkuji všem, kteří se podíleli na přípravě a zdárném průběhu akce. Především Diecézní charitě Plzeň za organizaci, Policii ČR za profesionální a záživný výklad a městu Cheb za možnost využít příjemné prostory v okolí stadionu.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Ve dnech 18. až 24. října tohoto roku se naskytla vybraným studentům naší školy jedinečná možnost navštívit hlavní město Velké Británie, absolvovat zde výuku na jazykové škole, vyzkoušet si komunikaci v angličtině v původním prostředí a k tomu všemu vidět to nejzajímavější, co tato významná evropská metropole skýtá.

Po náročné cestě autobusem a trajektem a úvodních administrativních úkonech nás čekala prohlídka čtvrti Greenwich, kde se nachází vzdělávací instituce Oxford International Education Group. Ve zmíněné škole naši studenti prošli jazykovým kurzem v celkovém rozsahu 9 vyučovacích hodin.

Poté následoval přesun do obydlí hostitelských rodin a kýžený odpočinek.

Další dny byly doslova nabitý hodinami angličtiny ve škole a následnými vycházkami za londýnskými pamětihodnostmi. Našemu oku tak neunikly takové skvosty jako např. Tower Bridge, Tower of London, Oxford Street, Houses of Parliament, Buckingham Palace, Downing Street, London Eye, St. Paul's Cathedral, The British museum, Museum of Madame Tussauds, Trafalgar Square, či Nelson's column.

Vzdělávací pobyt přispěl studentům SCHŠ ke zlepšení jejich znalostí v anglickém jazyce, konkrétně k rozšíření a upevnění slovní zásoby a uplatnění gramatických jevů v praktickém životě. Dále přispěl ke zlepšení komunikačních dovedností a k rozšíření vědomostí z oblasti reálií (historie Anglie, památky Londýna, kultura a životní styl rodilých mluvčích, literatura).

Rádi bychom touto cestou poděkovali paní Ing. Lence Bílkové a paní Mgr. Lence Šabatové za spolupráci při realizaci tohoto projektu v rámci operačního programu s názvem „OP Vzdělávání pro konkurenceschopnost“ a na základě Výzvy č. 56.

Všichni zúčastnění studenti a učitelé.

DON GIOVANNI

 Natálie Šnajdrová,
kvarta

V pondělí 26. října jsme navštívili Stavovské divadlo v Praze, konkrétně operu Don Giovanni.

Myslím, že celkově se představení velmi povedlo. Speciálně hudební stránka, scéna a také příběh byl zajímavý. Byla jsem nadšená z hlasového rozsahu pěvců. Speciálně první polovina se mi moc líbila. Co bych naopak vytkla je stejnotlost dámských kostýmů, která často způsobovala, že jsem se ztrácela v postavách.

V prvním dějství se Don Giovanni v převleku pokusí svést Donnu Annu. Té na pomoc přichází její otec. S tím se Don Giovanni utká a zabije ho. Následně se v druhém dějství snaží svést Zerlinu, to mu ale překazí jeho bývalá milenka Donna Elvíra. Následně Donna Anna zjistí, že vrahem jejího otce je Don Giovanni a spolu s ostatními mu vyhlásí vendetu. V druhé polovině se Don Giovanni vyzná ze hříchu soše otce Donny Anny a následně odchází do kláštera.

Druhá polovina hry byla pro mě špatně čitelná (týká se titulků na obrazovce) a moc jsem jí nerozuměla. To ale můj zážitek nijak neovlivnilo a hru jsem si užila.

SPORTOVNÍ ÚSPĚCHY

Už nyní můžeme konstatovat, že sportovní sezona 2015/2016 byla pro SCHŠ velice úspěšná. Velkým potěšením pro nás je, že jsme tento rok dokázali postavit dvě silná mužstva mladších a starších žáků, která nás dokázala veleúspěšně reprezentovat v soutěžích škol.

Úspěchy se množí: 1. místo ve florbale u starších žáků, dvě 3. místa u mladších žáků – ve fotbale a florbale.

Všem účastníkům velice děkuji za příkladné sportovní chování a vzornou reprezentaci naší školy. Považujeme tento skvělý výsledek jako odraz naší společné poctivé práce.

Všem, jako Váš učitel, přeji do dalších let mnoho zdraví, sportovních úspěchů a radosti ze sportu.

Petar Aleksić, učitel tělesné výchovy.

Plavecké závody

V pátek 13. listopadu 2015 se žáci naší školy účastnili okresních plaveckých závodů základních škol 2. stupně Karlovarského kraje. Závody pořádal Dům dětí a mládeže Sova Cheb v místním bazénu. Závodů se zúčastnili ještě žáci ze všech základních škol a gymnázia v Chebu.

Podle platných pravidel ČPS a soutěžního řádu AŠSK ČR závodila šestičlenná družstva žáků v disciplínách na 50 metrů znak, prsa, volný způsob a polohové štafety. Celkovým součtem bodů z jednotlivých startů se družstvo žákyň umístilo na krásném 3. místě (Steinke, Kateřina Čejková, Sýkorová, Wiesnerová, Hanykřová, Nohejlová). I družstvo žáků zabodovalo a upozornilo na sebe hezkým 4. místem (Kunert, Peroutka, Šafář, Svatek, Calek, Chovanec).

Naše umístěné družstvo si odneslo diplom se sladkou odměnou. Všem zúčastněným závodníkům gratulujeme za jejich sportovní výkony a plaveckou bojovnost.

ZÁŽITKY Z LONDÝNA

Veronika Háková, oktáva

Poznávací zájezdy do zahraničí jsou vždy skvělou příležitostí k poznávání jiných kultur. Takový krátký, avšak velmi intenzivní vhled do života britské metropole, Londýna, jsme absolvovali i my. Akce probíhala v termínu 18. - 25. října 2015 a zúčastnili se jí studenti napříč ročníky gymnázia.

Krom klasického kolečka po památkách jsme věnovali značnou část programu i jejich hledání a přesunu k nim. Cestování hromadnou dopravou bylo na jednu stranu velmi zajímavou zkušeností - přečpané vagony metra a neustálé procházení davy lidí u nás na maloměstě asi jen tak nezažijeme, na druhou stranu je tu však zásadní požadavek na úspěšné provedení akce, tj. že by se průvodce měl v oné složité spleti spojů alespoň zdánlivě orientovat. Slečna průvodkyně však byla zábavnou součástí našeho dobrodružství i v mnoha dalších ohledech, ale zřejmě nemá smysl tato překvapení objevovaná za pochodu (mnohdy doslova) více rozmazávat. Když už nic jiného, utužili jsme svou fyzickou kondici, schopnost asertivity i vztahy ke členům učitelského sboru, kteří ví, na které zastávce vystoupit.

Osobně byl pro mě nejlepším zážitkem den, kdy jsme navštívili Madame Tussauds - muzeum voskových figurín. Nejenže byly postavy velmi věrohodné, ale na konci prohlídky nás čekal malý vláček, ve kterém jsme prolétli historií Velké Británie od nejstarších dob po současnost. Pro velké dítě skvělá věc!

A po celodenní námaze přišla zasloužená odměna - měkká postel v domě hostitelské rodiny. Někteří sice narazili na xenofobní projevy svých žaludků vůči místní kuchyni, výtečné muffiny svou povinnost však splnily dokonale.

Nakonec se tedy dá říci, že byl zájezd vydařený, i když poněkud jiným způsobem, než bychom čekali. Konec konců, ono někdy není na škodu poznat cizí zem i z jiného úhlu, než z jakého si ji fotí nadšení turisté z kabinky London Eye.

Jan Bureš, septima

Ze zájezdu do Londýna jsem si odvezl zejména mnohé zážitky, a dalo by se o nich dlouze vyprávět. Jedním takovým „zážitkem“ byl například celý den návštěvy mostu Tower Bridge.

Úterý začalo jako každý jiný den. Tedy ne tak úplně, všichni jsme se totiž probudili v cizí posteli, a minimálně já jsem pak ještě chvíli zmateně mžoural okolo sebe, než mi došlo, kde to vlastně jsem. Po trochu hektickém ránu (jak jsme zjistili, poměr 3 kluci : 1 koupelna a pouhých třiceti minut na přípravu a snídani není ideální) jsme se nakonec úspěšně a včas dostali na místo setkání.

Po chvíli čekání na opozdilce jsme se hromadně přepravili ke stanici Lee a tam už ne tak hromadně nastoupili do vlaku. Jak jsme totiž záhy zjistili, v Londýnských vlacích platí zejména po ránu zákon džungle. Tedy: nejsilnější přežije (a nastoupí).

Já a několik dalších nešťastných jedinců jsme bohužel mezi predátory nepatřili, a tak nám vlak ujel. Naše angličtinářka Elois mezi ně sice patří, jelikož se v Londýně narodila a vyrůstala tam, ovšem naštěstí pro nás, a už ne tak moc pro ní, zůstala s námi, abychom se třeba někde neztratili. Všichni jsme jí za to byli velmi vděční, vyslechli jsme si totiž konečně skvělý výklad o pamětihodnostech Londýna, a k pevnosti Tower, což bylo naše místo setkání, jsme dorazili minimálně o půl hodiny dřív než skupina před námi.

Zatímco jsme vyčkávali druhou skupinu, která se nejspíš v rámci ranní rozcvičky rozhodla obejít ještě nedaleký park a polovinu okruhu okolo Toweru, nasvačili jsme se a udělali si pár pěkných fotek.

Po šťastném shledání jsme se vydali k mostu. Po cestě jsme viděli spoustu zajímavostí, jenže jsme neměli čas se zastavit a vyfotit si je. To ovšem mnohým z nás nezabránilo v tom, to udělat, takže naše více než padesátičlenná výprava nakonec pochodovala Londýnem roztažená minimálně na kilometr. Naštěstí byl zájezd teprve na začátku, takže učitelé ještě měli

Existence tak moc krásných a úžasných budov je pro mě záhadou.

Žádost o fotku by mi z Chebu u Toma Cruise asi nevyšla, tak jsem si ji pořídila v muzeu voskových figurín Madame Tussaud. A tuto exkurzi jsme si užili všichni, každý si našel svou oblíbenou hvězdu. Někdo byl na chvíli novou Bond girl, někdo rádcem Baracka Obamy, nebo členem boyband One direction.

Dost mě zklamalo, že nám osobně z Buckinghamského paláce nezamávala královna nebo jeden z princů, ale vynahradili jsme si to každý tím, co nás zajímalo, někdo strávil dvě hodiny v historickém a někdo v přírodovědném muzeu.

Uložila jsem si do hlavy ten nejkrásnější výhled na Londýn, jaký jsem mohla. London Eye. A přesně ten pohled, pohled na Londýn ležící mi na dlani, mě provázel po celou cestu domů a ještě několik dnů poté.

sílu nás pokaždé počítat, a tak se nikdo neztratil.

Prohlídka mostu byla zajímavá, a to zejména proto, že jakmile jsme vyšlapali dlouhé schody k chodbě, která vede nad celým mostem, dostalo se nám zvláštního pohledu. Na podlaze všude seděli a leželi lidé fotící si „selfička“. V podlaze chodeb je totiž na několika místech sklo, skrz které je vidět přímo dolů na silnici. Samozřejmě jsme se nenechali zahanbit, a tak byly chodby během minuty naprosto neprůchodné, ucpané mladými fotografy.

Poté, co si všichni nafotili dostatečné množství svých autoportrétů s pozadím rušné silnice, jsme postupně sešli zpět dolů, kde jsme čekali, až budeme všichni, abychom si mohli jít prohlédnout stroje mostu. Ten se totiž otevírá, aby umožnil proplutí vysokých lodí po řece. Prohlídka některé zaujala, jiné až tak moc ne. Důkazem toho je, že při počítání žáků po prohlídce mostu se najednou z blízké ulice vynořil Milan, který celý most rychle prošel, a jelikož se dole při čekání na nás nudil, vydal se vlastní pěšou hledat jiné, zajímavější atrakce.

Teď už zase v plném počtu včetně Milana spokojeně popíjejícího ze svého Starbucks kelímku jsme se vydali navštívit spoustu dalších památek. Bohužel se to nepovedlo, při procházení obrovským trhem plným stánků s úžasně vypadajícím a vonícím jídlem se někteří jedinci se totiž začali hlasitě dovolávat pauzy na oběd; přimluvíli se za to i páni učitelé.

Po obědě, který už stačil sám o sobě zhatit slečně průvodkyni plány, jsme měli ještě navštívit některá další zajímavá místa, jenže se nám ztratilo pár nešťastných obědvajících. Čekali jsme tedy, než je učitelé najdou, a když se podařilo, zbyl čas tak akorát na přesun ke škole, kde na nás čekaly hodiny angličtiny, a pak hurá domů k hostitelským rodinám.

Kdybych měl shrnout své dojmy ze zájezdu, řekl bych, že i přes chvíle rozhořčení a občasnou nechotu každý den téměř bezcílně pochodovat desítky kilometrů jsem si výlet s jistou dávkou cynismu vlastně skvěle užil.

Aneta Nebeská, septima

Začalo to 18ti hodinovou cestou autobusem. Jistě, počítala jsem s tak dlouhou cestou, ale čas se stával čím dál neúprosnějším ve vztahu k mým potřebám potravy, ale i odpočinku, které nebyly realizovatelné.

S kamarády jsme si sedli do zadní části autobusu s tím, že budeme mít klid, ale Murphyho zákony bez výjimky platily, takže děti, které s námi vzadu seděly, si vydržely celých 18 hodin povídat (i přes mé promlouvání jim do duše, ze kterého se mi vlévala krev do hlavy).

Konečně jsme dorazili, a i přes určité obtíže s dopravením se na místo jsme se dostali k hostitelským rodinám, na jejichž výběr jsme neměli žádný vliv. Nicméně já s Aničkou jsme s rodinou byly spokojené a hned jsme si sedly s matkou rodiny a rozmlouvaly jsme celý večer, tedy do té doby, než nám po únavné cestě klesla víčka a my padly do postele jako zabité. V naší šestičlenné rodině (matka s pěti dětmi) jsme se měly až do konce výborně.

Každý den probíhal velmi podobně. Ráno jsme se většinou nestíhaly skoro ani nasnídat a ještě rozespale s toastem v ruce nás naše nová máma Natalie odvážela na místo setkání, kde čekali ostatní žáci naší 50-ti členné skupiny. Následně jsme se do centra dopravili vlakem, ve kterém na metru čtverečním plochy stáli nejméně čtyři lidé a připodobnění k sardinkám v plechovce je asi nejtrefnější. Většina Londýnských občanů totiž měla ve stejné době zrovna namířeno do práce. Z centra jsme pak chodili navštěvovat místní pamětihodnosti a zajímavá místa.

Odpoledne jsme trávili vyučováním v místní škole, kde jsme se tři hodiny učili angličtinu, ale režim vyučování byl mnohem volnější než v „normální“ škole. Po škole jsme se přepravili opět zpět domů k rodině a večer jsme si vypravovali o tom, co se nám za den přihodilo.

Podobným způsobem ubíhal den za dnem, až přišel ten po-

slední. Ten jsme si užili asi nejvíce a ani cesta nebyla tak únavná jako při příjezdu. Navíc jsme si my nejstarší řekli, že máme šanci mladším formou ukázky „vrátit“ onen neklid na cestě tam, tudíž jsme celou cestu zpět debatovali a užívali si různou zábavu, kterou prostředí autobusu umožňuje. O té však mluvit nechci a nebudu, aneb: “Co se stalo v autobuse, to v něm i zůstane!”

Bára Erbenová, kvarta

Krásný sen o týdenním zájezdu do Londýna se mi splnil! Od historického centra, přes moderní výškové budovy, až po rodinné baráčky, kde jsme týden bydleli každý se svojí londýnskou rodinou. Pak bych ale opomenula náročnou cestu autobusem a trajektem, kterou jsem strávila se skvělou partou složenou z více ročníků.

Y, přesně jako tvrdé Y stojím a koukám s otevřenou pusou na nekonečnou vodu okolo mě. Jsem po osmnácti hodinové jízdě autobusem, v teplé bundě a s rozcuchanými vlasy pozoruji Doverský přístav s nádhernými bílými útesy. „Extrémní paráda!“, toto spojení jsem nejednou zaslechla od českých cestujících, většinou stejného věku jako já, a pro mě nebylo dostatečně výstižné. Ledový vítr startující mojí nadšenost, i přes to, že se se mnou všechno až moc houpe, mě nutí, abych se pomalu vracela do vnitřních prostor trajektu, a poté zpátky do autobusu.

Exploze nádherných pocitů mi dodává energii na celý den chození po Londýně.

Procházíme Greenwichským parkem, vstupujeme do jednotlivých zahrad a naše nevěřicné pohledy směřujeme k jednotlivým pozemkům Královské greenwichské observatoře. Šok z toho, že jsem si hodiny anglického jazyka, které uzavíraly každý náročný, ale úchvatný den, naplno užívala, pokračoval ještě další tři dny. „Íííííí!!“, křičí mi kamarádka do ucha. „Vidíš to?! Vidíš to?! To je Tower Bridge!!“, ano všimla jsem si. Nade mnou se tyčí první oblouky tohoto proslulého londýnského zvedacího mostu.